

Temps Ordinari - Corpus Christi

Per DavidG el dl., 01/06/2026 - 12:15

[Dt 8,2-3.14b-16a](#)

[1Co 10,16-17](#)

[Jn 6,51-58](#)

Les lectures de la solemnitat del Cos i Sang de Crist insinuen que la celebració de l'eucaristia és una travessa del desert. Per a disposar-nos-hi, ens vestim de manera pertinent, sortim de casa, del lloc còmode, som convocats amb altres al lloc sant; ens desplaçem, per entrar finalment en un espai on caldrà tenir una actitud de respecte i participar en una cerimònia, de la que esperem un ressò que ens transformi l'existència.

Als infants, sobre tot, els produeix estranyesa que els seus pares o avis els arrossequin a emprar el temps en un espai on aparentment no es juga, no hi ha alegria, no hi ha vida. Un espai de desert.

Però l'eucaristia és l'espai viu per definició. A la celebració eucarística hi arribem descarregant la vida transcorreguda al llarg de la setmana. L'aportem com a contrast de la Paraula de Déu i com a ofrena que serà separada per a Déu. Com qui du el gra o les olives al molí, la vida oferta a Déu se'ns retorna, després d'un procés de consagració, esdevenint aliment per a nosaltres i per a la vida d'un món tant necessitat de Déu. Portem la vida, ens nodrim de vida nova i en sortim disposats a viure d'una altra manera.

El joc, l'alegria i el nodriment son l'horitzó cap el que es mou l'eucaristia. Som convidats a viure un joc de presències, d'absències, de paraules i gestos, de misteri i revelació. Un joc que, com en el cas dels infants, ens permet assajar una vida que anhela l'amor de Déu. En què consistirà la seva abraçada? Què vol dir viure en Ell i Ell en nosaltres? Aquestes son les preguntes que ens mouen a d'assolir el premi que no és altre que Déu mateix, el seu cos i la seva sang.

A l'eucaristia és celebra l'alegria de l'Evangelí i la vida en Crist. No com un gaudi fatu sinó com el més profund i autèntic de tots. La qüestió és que aquesta vida, que és plena perquè ve del Senyor i és ell mateix, s'esdevé quan s'ha travessat el desert. Es a dir, quan s'ha sortit, deixat, caminat, escoltat, esperat, acollit. En definitiva, quan ens hem deixat fer per a ser transformats en plenitud. El desert fa que l'alegria de l'Evangelí sigui creïble i perdurable.

El cos i la sang de Crist és encarnació de la vida que comença amb un plor i es clou amb una exhalació de l'alè. Entre mig dolor, gana, tendresa, fred, enuig, injustícia, bellesa, amistat, esperança...Déu en tot. Quan arriba el nostre torn a la recerca d'aquest Déu en tot, Jesús ens deixa un viàtic, un pa i un vi que es transforma en el seu cos i la seva sang per la mediació del prevere que actualitza la presència de Crist. L'eucaristia esdevé aliment per a la recerca del Déu que batega en totes les coses i troba entre els pobres el seu recer.

Però l'eucaristia no és sols aliment per a tu i per a mi. La vida que Crist ens proposa amb el seu cos i la seva sang té com a primera conseqüència la comunió. En la mesura que l'eucaristia em porta a l'encontre amb altres, especialment els més allunyats, se m'haurà donat els efectes de l'aliment que ens fa membres de Crist. Serem parts d'ell per a la vida del món.

Fotografia: Mercè Parés

ETIQUETES

DESERT ALIMENT COMUNIÓ